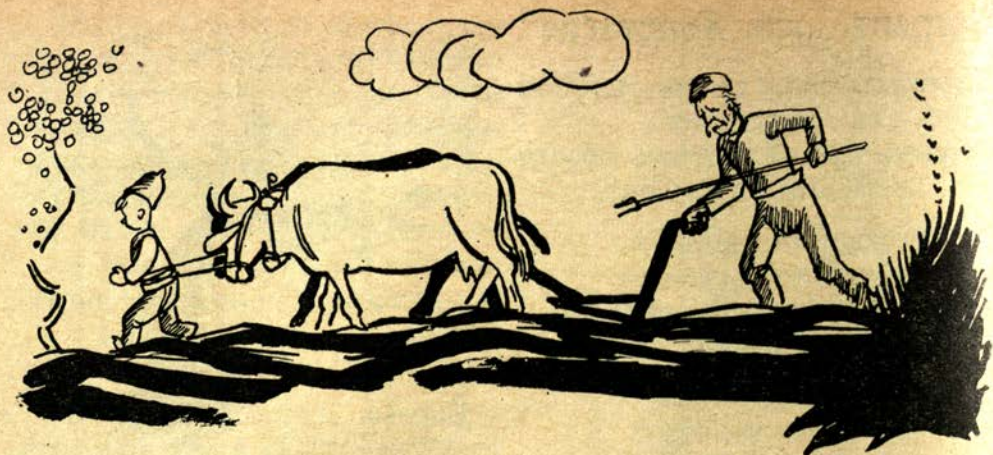

Пролѣтна орань

Едно момченце златокосо
върви предъ угаритѣ черни,
нагазило съ крачета боси,
съсь погледъ синуритѣ мѣри.

Следъ него дветѣ сиви крави
повличатъ дървеното рало.
Бащата, снаженъ кръстъ
изправиль,
размахва дългата копраля.

Звънятъ наблизо хлопатари,
залива пѣсень равнината,
отъ чернозема трѣпне пара
и мирисъ нѣженъ на тревата...

— Да бжде орницата плодна! —
Орачѣтъ смѣлъ шепти молитва,
а малкото момченце бодро
напредъ съ краченца боси ситни!

Весѣ Паспалеева

Синята кисия

Живѣли въ едно село двама
братя — Борко и Бърборко. Тѣ
били бедни хорица. Цѣлъ день
събирали печурки по гората и
ги продавали въ града. Борко
и Бърборко си живѣли добре,
обичали се и се слушали...
Рѣдко хората виждали такава
дружба. Сутринъ трѣгвали съ
кошницитѣ, хванати за ржка,

приказвали си сладко и вечеръ
пакъ се връщали.

Единъ день, като идвали отъ
пазаря, Борко видѣлъ на пѣтя
една голѣма синя кисия. Но
Бърборко скочиль и я грабналъ.
Борко се хвърлилъ съ все сила
върху него:

— Моя е синята кисия — вик-
налъ той, а очитѣ му свѣтнали